

«ΑΡΜΟΝΙΕΣ»

ΑΓΡΑ

Σήμερα πάλι ὁ λογισμὸς τοῦ νοῦ σου θ' ἀντικρούσῃ
τῆς τέχνης τὰ ῥοδόλευκα κ' ἀστραφτερὰ παλάτια,
κ' ἀπὸ χαρὰ, Παρθενικὴ χαρὰ, ψυχὴ καὶ ἴμια
θὰ τὰ φιλήσῃ ὁ Ἥλιος σου, προτοῦ ἢ ἡμέρα σβύσει.

Ξύπνα, τῆς τέχνης λάτρισσα, Νεοῦδα ξανθομάλλα,
ἔτὸ δαφροστόλιστο βωμὸ λευκοντυμένῃ ἢ Μοῦσα
σὲ περιμένει, κ' ὄνειρα θὰ πλέξετε μεγάλα
ὄνειρα γοργοτέρωτα, μὲ τὴ γλανκοματοῦσα.

Τῆς ἁρμονίας ἡ φρωτιὰ καὶ τοῦ ῥυθμοῦ ἡ λαύρα,
ποῦ μυστικὰ στολίζοντε τὴν ἄστατη καρδιά σου,
ἀγνὸ γλανκοχαμύγελο στὰ χεῖλη σου θάγῃσιν

Κι' ὅταν στοῦ πρωῖνοῦ βορῆμ' ἡ δροσοφόρα Λύρα
οἱ δὴ ψυχῆς σας σμιξοῦν κ' ἄλλους ἀχοὺς τοῖσόν, ἢ
ἡ νότῃ μου, σὺν ὄνειρο, θ' ἀγροδιαβῇ σιμά σου.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

I

Ἡρὸς τὴν δεσποινίδα Κλαίρη Δελμᾶ

ὁδὸς Βὰκ: Εἰς Παρισίους.

Μητησιρῶθ-Μαίνορ, Λεστερσάερ.

I Μαρτίου 188...

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὑρίστασαι ἀκόμα; Θὰ σὲ ξαναεύ-
ρω εἰς τὸ Παρίσι; Μ' ἐνθυμῆσαι; Θελεῖς νὰ ἴδῃς
ἕνα βρουκόλλα; Παρκαλείσαι ν' ἀπαντήσης ἀμέ-
σως μὲ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον.

ΟΔΕΤΤΗ.

Ἡρὸς τὴν Κυρίαν Τζαίμς Νόελ,

Μητησιρῶθ-Μαίνορ, Λεστερσάερ.

Ἀγγλίαν.

Παρίσιοι 5 Μαρτίου.

Αἶ, ναι· ἡ Κλαίρη Δελμᾶ δὲν ὑρίσταται πλέον.
Δὲν ἔλαβες λοιπόν, πρὸ ἐτῶν ἐπὶ περίπου, τὸ ἀγ-
γελητῆριον τῶν γάμων τῆς;

Ναι, θὰ μὲ ξαναεύρης εἰς τὸ Παρίσι, ἀλλ' ὄχι
πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Βὰκ—ἀλλὰ εἰς νέαν συνοικίαν,
πάρδος Μαρσώ. Ἐγμῆθα περίφημα ἐγκαταστημένοι.
"Ἄν σ' ἐνθυμοῦμαι;... Θεέ μου, θὰ σου ἀξιζοῦ νὰ σ' εἶχα
λησμονήσῃ μετὰ μίαν ὀλόκληρον αἰωνιότητα σιωπῆς,
μετὰ τόσας ἐπιστολάς ἀνεῦ ἀπαντήσεως. Ἐγμῆνα
σ' ἐκεῖνο τὸ περίφημο γραμματάκι σου: «Πλήττω,
πλήττω, καὶ δὲν θὰ σου ξαναγράψω ἐφ' ὅσον δὲν
θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σου εἶπω», γραμματάκι τὸ
ὅποιον ἔδειξα τότε εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ τὸν διε-
σκέδασε πολὺ. Ἄγαπῶ μετρίως τοὺς Ἀγγλοὺς, καὶ
αἱ ἐπιτυώσεις αὐτῶν Γαλλίδος νομφουθείσης ἐν Ἀγ-
γλίᾳ τὸν ἕκαμαν νὰ σχηματίσῃ τὴν καλύτεραν ιδέαν
περὶ τῆς κυρίας Νόελ. Τόσον τὸ καλύτερον δι' αὐτήν,
διότι μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, μέχρι τῆς τελείας
δικαιοδογῆσεως τῶν σαλμάτων τῆς, δὲν θέλω ν' ἀ-
κούσω λόγον περὶ τῆς δραπέτιδος αὐτῆς, καὶ θὰ
ἐξακολουθῶ νὰ κρίνω αὐστηρῶς τὴν ἀμελείαν τῆς
καὶ τὴν ἀχρηστίαν τῆς· ἀλλὰ μοῦ λέγεις ὅτι πρό-
κειται τὴν περὶ ἑνὸς βρουκόλλα. Ἄν αὐτὸς εἶναι
ἡ Ὀδέττη, τοῦ ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου.

Πόσον ἡ θέα τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ καὶ τόσον ἰδικοῦ
σου γραψίματος, ποῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀγγλικόν,
πόσον μὲ ξαναθυμῶναι! Νομίζω ὅτι ἔχομεν ἀκόμα τὰ
δεκαεξ' ἔτη μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεργάζομεθα ἀπὸ